

Kiaochow den 30 dec. 1934.

Kära lilla Esther!

Guds rika frid och välsignelse.

Du hoppades att ditt brev skulle hinna fram till jul och det gjorde det. Det kom som en kär julhälsning från kära Sverige just två dagar före julartön. Jag låg då i sängen i influensa. Kan du tänka dej att vi legat fyra stycken i jul.

Men först skall jag väl tacka för ditt kära och efterlängtade brev. Det är så förfärligt roligt att få brev från dig, du skriver alltid så rara och intressanta brev det gör gott ända in i hjärtat på en att läsa dem, och många tacksamheterna och kärlekens tankar flyga då hem till Dragarbrunnsg. 75.

Ja, som jag förut nämnde så ha vi legat sjuka. Först insjuknade Gerda i hög feber och efter några dagar visade det sej att hon hade vattenkoppor. Hon fick de flesta utslagen i ansiktet, vilket är vanligt med den sjukdomen, hon såg förskräcklig ut och hade ändå till 40 gr. feber. Jag hade gårt med hosta och snuva länge men trodde jag skulle kunna klara mej från sängen, vi hade ju så mycket att göra med julstädning m.m. men tre dagar efter Gerda sjuknade låg jag där också likaså Roy och ett par dagar därefter även Lalli. Dollan hostade lite, men hade ingen feber så hon slapp att intaga sängen. Det var väl ljuvligt mitt i julveckan. Esther W. kom över på julartons im. och hjälpte oss lite med mat och på kvällen var hon tillsammans med Mor och Far hos oss och firade jul. Strutzes voro hemma hos sej, de ville ej ta över Bertil för han kunde då bli smittad och det var naturligtvis det förståndigaste. Titti var ute på landet och ville helst stanna där under jul, kommer hem om ett par dagar. Ja, trots allt, hade vi en trevlig jul och vi få vara tacksamma till Gud att vi ej voro sjukare än vad vi var, jag varvriktigt rädd för att jag skulle få lunginflammation.

Oscar är nu på landet och har årsmöte i sin församling i Wangtai, han har varit borta några dagar men tänker komma hem i morron för att arbeta med sina räkenskaper för det gångna året. Ja tänk du Esther att ännu ett år är tillända. Vad Gud ändå har varit god emot oss, skyddat oss från alla faror och svårare sjukdomar. Men man tycker att man gjort så litet för Honom som skänkt oss så mycket gott, och vid varje nytt års början så är det som man ville fatta nya tag och liksom skynda sej för att hinna med så mycket som möjligt. Tiden ilar ju så fort, jag tycker man hinner inte med. Vi har ju varit ute halva perioden snart. Jag både vill och inte vill att denna period skall gå fort. Det är nog sista gången vi ha våra små här i Kina. Nästa gång vi resa hem får vi väl lämna dem hemma. Vågar ej tänka den tanken ut, men Gud skall väl även då ge oss kraft som man så många gånger gjort förr då allt sett mörkt och hopplöst ut. Som du väl hört ha vi svensk skola här i Kiaochow. Doris S. undervisar än så länge. Skolan består av två elever Maj-Britt Anderson och Roy. Nästa höst utökas

den med Dollan och Bertil. Jag har haft Maj inneboende hos oss, men just nu då Gerda och Egron kommit tillbaka från Kaomi och skall börja packa för Sverige får hon bo hos Doris och då de andra rest flyttar hon tillbaka till oss. Fröken Andersson skall ju lämna Sverige i febr. och väntas väl då hit i april. Hon kan ju då hjälpa Doris lite innan hon reser upp till Peking för språkstudier. Sedan skall ju hon ta hand om svenska skolan. Doris skulle just nu behöva hjälp för hon väntar en "flicka" i mitten av febr. men vi får väl hjälpa henne så gott vi kunna. Ny-heten är kanske bäst du håller inom familjen än så länge. Hoppas det skall gå bra för henne, det gick ju så lätt med den första. Det blir hela 6 år mellan Bertil och "tösen". Hoppas de får en flicka för det vill de så gärna.

I år har jag inte arbetat i Bibelskolan för Mor har ju kommit tillbaka och tagit vid. Jag gör husbesök så långt tiden det medger. Har varit med Oscar ute på landet några gånger. I somras hade vi dopklass i Wangtai och blev inregnade där så vi höll nästan på att få stanna kvar där. Vi fingo åka i vatten hela vägen så gott som, det fanns faktiskt inga vägar de syntes ej för gyttja och vatten. Då skolan börjar kan jag ej resa ut på landet för då har jag barnens läxor att ta hand om på em. och så se till dem för övrigt. Men husbesök i staden går bra att göra på middagen, det är bästa tiden, då ha kineserna ätit. I de fattigare hemmen äter de tidigare så, till dem kan man gå vid tiotiden, men till de finare hemmen kan man ej gå förrän vid tolv, ~~skatt~~ tiden. Det är intressant med husbesök också och i de flesta hem blir man väl mottagen. I många hem längtar de riktigt efter att få höra Guds ord och lyssna då vi sjunger. de tycker om sång. Det är många kvinnor som ej vågar, eller få gå till kyrkan och genom husbesök kunna de få höra budskapet om en kärleksfull Frälsare och på så sätt bli intresserade av vår verksamhet. Så småningom vågar de sej nog till kyrkan också, men dit komma de förstas inte i första taget. Kvinnorna får också arbeta så mycket i hemmet och de får faktiskt inte mycket ledigt, så om de än vilja gå så har de inte tid. För det mesta ha de en massa med barn i alla åldrar som skall ha mat och kläder och de få ju sy varenda liten sak själva, och så skall mannen ha upppassning och så kanske de i bästa fall ha en liten jordbit som skall skötas. Ack ja de arma kineskvinnorna vad mycket lidande och elände de få utstå. Man får se så mycket elände då man är ute och höra de mest härresande historier.

Titti är som jag förut nämnt ute på landet, hade brev från henne i går och hon tycks må bra och ha det riktigt gott i mötena. Hon trivs nog bäst då hon får vara ute så där för sej själv och få göra som hon själv vill. Tror hon passar bra också för det arbetet. Kineserna tycker säkert om henne. Var och en ha vi våra fel om Gud fick helt hand om våra hjärtan och våra liv så skulle det inte bli så mycket tråkigheter här i livet och då kunna vi också få bli till mera välsignelser. Gud ha så mycket att ge oss men äro vi mottagliga för alla de välsignelser som Han vill giva oss?

Du säger i Gerdas brev att Gerda och jag äro dukliga brevskrivare. Ja då det gäller Gerda är det sant, jag är ej alls någon skribent har aldrig varit det och lär aldrig bli det heller, men du får väl i alla fall vara snäll och hålla till godo med mitt brev fast det är si och så med stilseringen, jag har vi alla fall fått en liten pratstund med dej och det var det som jag så gärna ville.

Någon gång i april kommer väl Egrons hem och då får du muntliga hälsningar, till dess får du nöja dej med alla de kära hälsningar som medföljer detta brev från oss alla fyra. Hälsa alla de Dina så innerligt kärt. Oscar hälsar särskilt mycke till din "Gubbis" som han beundrar så.

Stora famnen från Din tillgivna vän

Hallen